

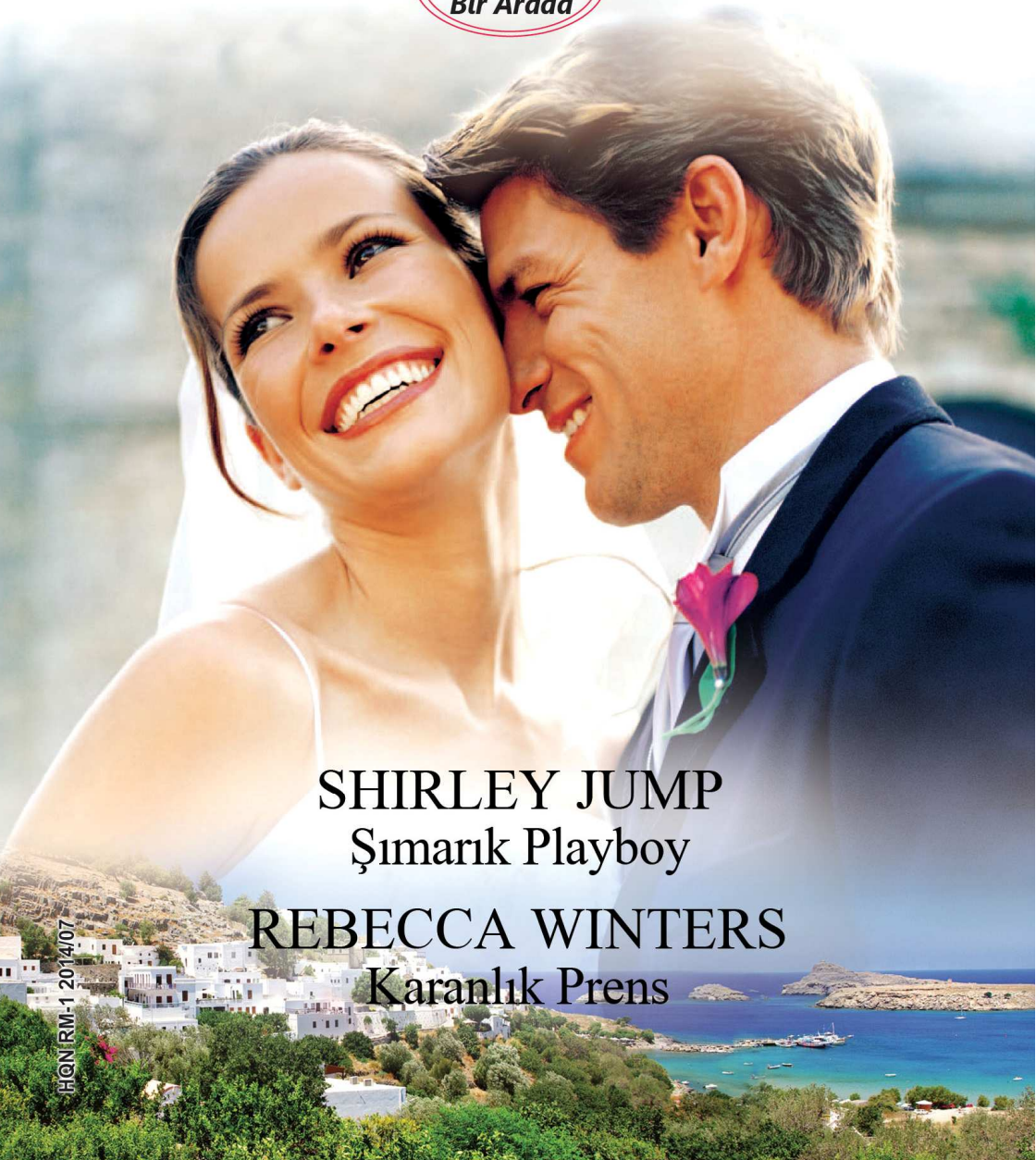

HARLEQUIN®

Romance

2

**Roman
Bir Arada**

SHIRLEY JUMP

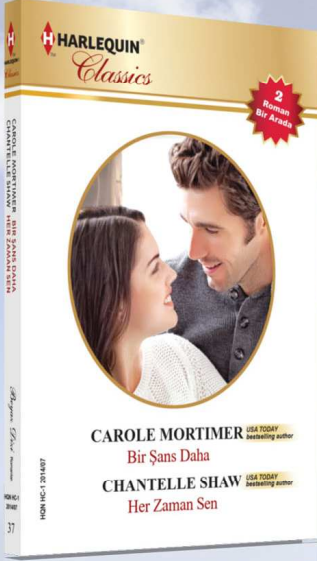
Şımarık Playboy

REBECCA WINTERS

Karanlık Prens

BAYİNİZDE !

HARLEQUIN[®]
™ *Beyaz Dixi*

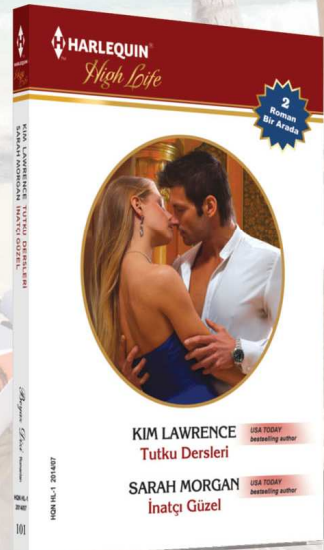

CHANTELLE SHAW Her Zaman Sen

Sergio Castellano dev boyutta bir skandalla karşı karşıyaydı. Manşetlerde dolaşan uydurma bir nişan, eski sevgilinin ortaya çıkması ve feshedilen bir iş anlaşması. Bir de bütün bunlara ek olarak, hiç varlığından haberdar olmadığı üç yaşındaki oğlu ortaya çıkmıştı. Sergio, varisini elinde tutmak için ne gerekirse yapacaktı ama oğlu ve eski sevgilisi Kristen Russell ile vakit geçirdikçe, genç kadının onda bıraktığı yara izlerinin hala geçmediğini farkedecekti. Şimdi, istediğini elde etmek için Sergio uzun zamandır gizlediği acılarıyla yüzleşmeliydi...

KIM LAWRENCE Tutku Dersleri

Anna'nın öğretmenlikle yeni bir hayat kurma hayali parmaklarının ucundan kayıp gitmişti. Bunun sorumlusu tek bir adamdı. Eski araba yarışçısı Cesare Urquart, Anna Henderson'ın, en iyi arkadaşının evliliğini neredeyse bitiren kadın olduğuna inanıyordu. O kıvrak silueti ve uçuşan alev rengi saçları unutmaması mümkün değildi. Anna, Cesare'nin İskoçya'daki şatosuna, kız kardeşinin yanında çalışmak üzere yerleşince Cesare adrenalini yeniden hissetmişti. Anna'ya karşı hissettiklerini sorgulamaktan kendini alamıyordu. Çünkü tüm cazibesine ve rahatlığına karşın, Cesare'nin aklından çıkaramadığı masum bir tarafı vardı Anna'nın...

SHIRLEY JUMP

Şımarık Playboy

Çeviri
Zehra Tapunç

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

Harlequin Romance

ISBN 978-605-339-235-4

İngilizce Adı: HOW THE PLAYBOY GOT SERIOUS
Türkçe Adı: ŞİMARİK PLAYBOY

Copyright © 2012 by Shirley Kawa-Jump, LLC

İngilizce Adı: A MARRIAGE MADE IN ITALY
Türkçe Adı: KARANLIK PRENSES

Copyright © 2013 by Rebecca Winters

Yayının Adı: Harlequin Romance İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona
Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuşu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuşu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye

ROMANIN KARAKTERLERİ

Riley McKenna

Romanın erkek kahramanı, ünlü playboy

Stace Kettering

Romanın kadın kahramanı, kafe ortağı

Mary McKenna

Riley'nin büyükannesi

Jeremy

Stace'in yeğeni

Frank

Stace'in ortağı

Lisa

Stace'in kız kardeşi

Walter

Kafenin müdavimi

Irene

Kafenin doğum iznine ayrılan garsonu

Finn

Riley'nin ağabeyi

Brody

Riley'nin ağabeyi

~ BİRİNCİ BÖLÜM

RILEY McKenna büyük bir değişimin gelmekte olduğundan emindi. Yazın sonbahara dönmesi gibi havada somut bir değişimin işaretleri vardı.

“Seni çok seviyorum Riley ama bunu söylemek zorundayım,” dedi Mary McKenna torununun gözlerinin içine bakarak. Riley büyükannesinin masmavi gözlerini süzerken az sonra hiç de duymak istemeyeceği şeylerin söyleneceğinden emindi. “Artık büyümek zorundasın.”

Bembeyaz saçlı, zarif bir hanım olan Mary sabah odası adını verdiği salonun çiçek desenli Windsor koltuğuna kurulmuştu. Riley ve erkek kardeşleriyse büyükannelerinin tüm ciddi konuşmalarını yaptığı odaya, ‘konferans salonu’ derlerdi. McKenna kardeşler çocukluk ve gençlik dönemlerinde sabah odasına her çağrıldıklarında uzun sürecek bir söylev dinleyeceklerini bilirlerdi. Riley yirmi altı yaşında bir yetişkinken bile bu odaya çağrılmış ve sorumluluk, olgunluk konulu bir konferansı dinlemek zorunda kalmıştı.

Mary McKenna yıllardır ailenin reisi olarak her şeye karar vermeye alışmıştı. Çevresindeki herkes hatta Riley bile yaşlı kadından çekinirdi. Zira Mary’nin dilinin kemiği yoktu. Her ne söyleyecekse doğrudan, acımasızca söylemeyi tercih ederdi. Riley elbette büyükannesinin ciddi bir konuşma yapmak istemesine itiraz edemezdi ama muhtemel söylevden kaçınabilirdi.

“Büyükanne bugün doğum günüm,” diyerek gülümsedi. “Bu zaten dünden daha yetişkin olduğumu kanıtlamıyor mu?”

Riley doğum gününden önceki akşamı bir barda geçirmiş, bu akşam arkadaşlarıyla yapacaklarının listesini çıkarmıştı. Bu gece eğlenecekti eğlenmesine de... Nedense daha önceki doğum günlerinde olduğu kadar hevesli değildi. Sonuç olarak aynı insanlarla aynı şeyleri yapacaktı.

Kendisine itiraf etmesinin bir sakıncası yoktu. Sıkılmıştı.

Zaten akşamdan kalmaydı. Neyse, kendine iyice gelir gelmez eline bir bira bardağı almasının sakıncası olmazdı. İçinde bir sıkıntı olsa da, bugün kutlanması gereken bir gündü, değil mi? Doğum günüydü.

“Benim söylemek istediğimin bu olmadığını sen de biliyorsun,” dedi Mary kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Her bir eşyası Viktorya tarzı döşenmiş olan oda geniş pencereleri sayesinde oldukça ferahtı. Üç katlı ev yüz yıllık olmasına karşın yer yer modern dokunuşlarla müdahale edilmiş olduğu için tamamen eski bir yapı izlenimi uyandırmıyordu. Mary bu evden çok daha iyi bir mekânda oturabilecek maddi güce sahipti ancak çocuklarını büyüttüğü, sevgili kocasıyla mutlu yıllarını geçirdiği yerden ayrılmayı hiç istememişti.

Riley bu evde olmayı severdi. Hem köklerini hatırlatan ortamda bulunmak hoşuna giderdi hem de büyükannesini görüp iyi olduğundan emin olmayı isterdi. Mary ilerleyen yaşına rağmen hiç oturmaz, torunlarının uyarılarını da hiç dikkate almazdı. Zaten McKenna ailesinin bütün üyeleri inatçılıklarıyla ünlüydü ve Mary McKenna ise inatçılığın en canlı kanıtı gibiydi.

Mary buruşuk elleriyle eteğini düzeltti. “Doğum günün önceliklerini yeniden belirlemen ve yetişkin olduğunu kanıtlayan adımlar atman için bir fırsat olmalı.”

Yetişkin olduğunu kanıtlayan mı? Riley bunun büyükannesinin lügatinde evlenmek anlamına geldiğini gayet iyi biliyordu. Evlenip başının bağlanması Riley’nin her ne pahasına olursa olsun yaşayacağı bir olasılıktı. O sırada pencereden baktı ve altın renkli bir tüy yumağının bahçede koştuğunu gördü. Ağabeyi Finn hayvan barınağından inanılmaz tatlı bir köpek almıştı. “Finn köpeğini buraya mı bıraktı,” diye sordu büyükannesine.

“Evet, onlar birkaç gün tatil yaparken Heidi’ye ben bakacağım, harika bir köpek.” Mary bunu söyledikten sonra öne doğru eğildi. “Neyse, konuyu değiştirmene izin vermeyeceğim Riley, bu son derece ciddi bir durum.” Mary sehpanın üzerindeki katlanmış gazeteyi eline aldı. “Bugünkü *Herald*’ı okudun mu?”

Oh hayır, yine mi? “Hayır.”

Mary gazeteyi yerine bıraktı. “Okursan başköşede senden söz edildiğini göreceksin. Yine.” Yaşlı kadın hafifçe içini çekti. “Her uygunsuz davranışını tüm dünyanın bilmesinden artık bıkmadın mı?”

Riley büyükannesinin neden söz ettiğini anlamıştı. Önceki gece birlikte olduğu kadın fazla istekli çıkmıştı. Gerçi kendisi de ondan pek farklı durumda değildi. Etrafta paparazzilerin bulunduğu aklına bile gelmemişti. Yanındaki fıstık bedenini bedenine yapıştırdığında dünyayı unutmuştu. O anı fotoğraflamış olmalıydılar. Riley nefesini tuttu. Büyükannesinin yüzünde hayal kırıklığı görmekten nefret ediyordu. Yine onu üzmişti işte. “Büyük bir hataydı,” diye mırıldandı cılız bir sesle. “İçkiyi biraz fazla kaçırmış olmalıyım.”

“Bunun mazereti yok. Bir sersem gibi davranma yaşın geçti artık. Küçük ağabeyin Brody’nin gönüllü olarak Afganistan’a gittiğini ve ülkesine hizmet ettiğini hatırlatmama bilmem gerek var mı? Basın Brody’nin bağış kampanyasından çok, senin uygunsuz davranışlarına yoğunlaşmış durumda. Bunu savaşın dönen gazilerin yararına düzenlenen bir bağış gecesinde yaptığına inanmıyorum. McKenna Vakfı’nın ismini bu tür haberlerle lekeleyemezsin.”

“Haklısın büyükanne. Olmaması gerekiyordu,” dedi Riley, tuttuğu nefesini bıraktıktan sonra. “Bazen bana neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım düşünmeyi bir kenara bırakıyorum.”

“Evet, bu ilk kez olmuyor Riley. Az önce de dediğim gibi seni çok seviyo-

rum ama davranışlarıyla aile ismimize zarar vermene müsaade edemem.” Mary başını iki yana salladı. “Güzel bir gülüş ve bir çift muntazam bacak sana sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğunu unutturuyor.”

Sorumluluk sahibi bir yetişkin. Riley içinde kabaran gülme isteğini güçle bastırdı. Riley’nin ismi bu sözcüklerle aynı cümlede kullanılamazdı. Finn ve Brody için kullanılabilirdi ama Riley... Hayır. Riley hiçbir şekilde onlar gibi olamazdı. Finn kendi şirketini kurmuştu, Brody deneyimli bir doktordu. Riley ise bir konuda uzmanlaşmıştı. Hata yapma konusunda.

Riley uzun bir süre bu durumdan dolayı rahatsızlık duymamıştı. Her zaman bir sonraki partinin, bir sonraki güzel yüzün arayışındaydı. Ancak son zamanlarda...

Riley son zamanlarda hayatını epeyce düşünür olmuştu.

Büyükanne için çekti. “Ben yaşıyorum.”

“Halen gençsin büyükanne.”

Yaşlı kadın torununu duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Artık torunlarımın çocuklarını beklemekten bıktım.”

“Ama Finn sana bir torun verdi, ikincisi de yolda.” Finn gerçekten de inanılmaz bir şey yapmıştı. Evlenmiş ve karısıyla birlikte bir çocuk evlat edinmişti, şimdi de ikinci çocuklarını kucaklamak için gün sayıyorlardı. Riley son zamanlarda Finn ve Ellie’nin ne denli mutlu olduklarını gördüğünde biraz kıskançlık duymuyor değildi.

“Ve şimdi de sıra sende.”

“Vay canına! Niçin sıra bende oluyormuş? Brody’nin nesi var? Finn’den sonra o geliyor.”

Büyükanne dudaklarını büzdü. “Evlilikten iki öküzü çifte koşmak gibi söz etme. Büyükbaban ve ben...”

“Oh, siz sıra dışıydınız büyükanne. Artık kimse o kadar uzun süre evli kalmıyor.”

Riley büyükannesinin üç yıl önce kaybettikleri büyükbabalarını elli yıl boyunca büyük bir aşkla sevdiğini biliyordu. Onlar arabada giderken bile birbirlerinin ellerini bırakmayan sevgi dolu bir çiftti. Riley çocukluğunda onların o hallerinin hoşuna gittiğini, hatta zaman zaman kendisinin de böyle bir birlikteliği olup olmayacağını düşündüğünü hatırlıyordu. Ancak delikanlılık döneminde kızlarla flört etmeye başladığında büyükannesiyle büyükbabasının birlikteliğinin ne denli nadir bir durum olduğunu fark etmekte gecikmemişti.

Büyükanne Mary kahvesinden bir yudum daha alıp porselen fincanını taşağının üstüne bıraktı. “Artık uslanmak zorundasın. Bir kez başın bağlansın, aşkın düşündüğünden çok farklı bir büyüsü olduğunu göreceksin.”

“Ben böyle mutluyum büyükanne.”

“Belki.” Mary bir süre çay kaşığıyla oynadıktan sonra torununa anlamlı bir

ifadeyle baktı. Yetmiş sekiz yaşında olmasına karşın son derece dinçti. Halen kocasının kurduğu McKenna Medya isimindeki reklam ajansını ve McKenna Vakfı'nı yönetiyordu. Gerçi yıllardır köşesine çekileceğini söyleyerek şikâyet ederdi ama bir gün bile izin yapmazdı. Riley büyükannesinin hem kendisini merhum kocasına yakın hissetmek hem de boşlukta kalmamak için halen çalıştığını düşünüyordu. “Henüz kendi hayatını eline almak için herhangi bir adım atmadın Riley.”

“Çalışıyorum büyükanne.”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. “Buna çalışma denirse. Şirkette bir görünüp bir kayboluyorsun. Ay sonunda da yüklü bir çek alıyorsun.”

“Ama hepimizin bir konuda iyi olması gerekmiyor muydu? Benim de bunda üstüme yoktur.”

Büyükanne Riley'nin esprisine gülmedi. Konferans salonundaki hava iyiden iyiye ağırlaşmıştı. “En küçük olduğun için seni fazlasıyla şımarttım. Sana her zaman diğerlerinden farklı davrandım, çünkü...” Yaşlı kadın yine içini çekti, mavi bakışları yumuşamıştı. “Çünkü senin için çok üzülüyordum. Annenle babanı o kadar küçük yaşta kaybetmen, sonra yuva diye bildiğin tek evden koparıp bizimle yaşamak zorunda kalman...”

Riley umursamadığını anlatmak istercesine elini salladı. “Benim bir sorunum yoktu büyükanne.”

Mary gözlerini en küçük torununun gözlerine dikti. “Öyle mi?”

Riley bakışlarını kaçırdı ve duvardaki gümüş çerçeveli tabloyu seyretmeye başladı. Masalsı bir ormanın derinliklerinde pencerelerinden çiçekler sarkan ahşap bir evin yağlı boya tablosuydu bu. “Bir sorunum yoktu,” diye mırıldandı Riley yine.

“Sanırım bunu yeterince tekrarladığın takdirde kendin de inancaksın,” dedi Mary yavaşça.

Riley tuttuğu nefesini bıraktı. Ciddi konuşmaların, ciddi konuların ve bu konferans salonunun adamı değildi. Resmiyetten hiç hoşlanmazdı. “Büyükanne öğle yemeği için birine sözüm vardı,” dedi ve kalkmaya davrandı. “Gerçekten artık gitmem gerekiyor.”

“İptal et.”

Riley kaşlarını kaldırdı. “Oh, şimdi anladım. Galiba benim için bir doğum günü partisi planladın büyükanne. Biliyor musun beni şaşırtmayı hiç başaramamışsındır.”

“Bu yıl parti falan yok Riley. Aslına bakarsan parti günlerini de geride bırakman gerekiyor. Lütfen oturur musun?”

Tanrım! Riley bu bakışı iyi tanırdı. Bu büyükannesinin hiç hoşuna gitmeyecek bir planı olduğu anlamına geliyordu. Yeniden hiç de rahat olmayan Windsor koltuğa yerleşti.

“Bence kesinlikle aklının başına gelmesi gerekiyor Riley,” dedi büyükanne. “Bundan böyle tek başınasın.”

“Ne... Yani...”

“McKenna Medya’dan kovuldun. Zaten doğru dürüst çalıştığın söylenemezdi. Ayrıca oturduğun konuk evinin kirasını da ödemen gerekiyor. Her ayın ilk günü. Yani ilk ödeme için on beş günün var.”

Riley takılmak için ağzını açtı. Daha önce büyükannesinin öfkesini yatıştırmak için başvurduğu pek çok tekniği düşünmeye çalıştı. Ancak derhal vazgeçti. Büyükannesi haklıydı.

Mary McKenna hiçbir zaman Riley’nin hayat tarzından hoşlanmamıştı. Gerçi büyükannesinin anlamadığı bir şey vardı. Riley’nin bağlanmaktan kaçınmasının nedeni sorumluluktan kaçması değildi. Sadece ilgisini çeken bir hedefi yoktu.

McKenna Medya’da hemen hemen her alanda çalışmayı denemişti. Fakat birkaç gün geçmeden sıkıntıdan patlayacak hale gelmişti. Bugüne dek düzinelerce güzel kadınla çıkmış ama bir tanesi bile yeterince ilgisini çekememişti.

Büyükannesi muhtemelen gidip hiç hoşuna gitmeyecek bir iş bulmasını ve bir arkadaşının bekâr torunlarından birini seçip evlenmesini istiyordu. Oysa Riley’nin gerçekten istediği şey onu yataktan kaldırmaya degecek kadar ilginç bir hedefti. Derin bir nefes aldı. Bugünün geleceğini biliyordu. Çok ilginçti ama büyükannesinin sözlerinden dolayı paniğe kapılmak yerine uzun zamandır ilk kez kendini hiç olmadığı kadar enerjik hissettiğini fark etti.

“Tamam,” dedi Riley. “Dediğin gibi olsun büyükanne.”

Mary McKenna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Öyle mi? Pekâlâ.” Sehpanın üzerinde duran cüzdanını alıp açtı ve içinden bir kâğıt çıkardı. “Bu son ödeme, seni işten çıkarmış olabilirim ama herhangi bir hazırlığın olmadan ortada kalmanı, açlıktan ölmeni de istemiyorum.”

Riley büyükannesine tatlı tatlı gülümsedi ve uzanıp buruşmuş yanağına bir öpücük kondurdu. “Başımın çaresine bakarım büyükanne,” dedi çeke dokunmadan. “Hoşça kal.”

Riley bunu söyledikten sonra evden çıktı ve daha önce hiç deneyimlemediği bir dünyaya adım attı.

Riley hayatındaki her adım gibi bunun da oldukça kolay geçeceğini düşündü. Ancak yanlıyordu.

Stace Kettering’in artık sabrı taşmıştı. “İstifa ediyorum Frank.” Sözlerini kanıtlamak istercesine önlüğünü çıkarıp elindeki sipariş defteriyle birlikte masaya fırlattı. Kahvaltı kalabalığının son grubu az önce gitmişti ve Stace sabahın beşinden beri ilk kez nefes alabiliyordu. “Ciddiyim. Bırakıyorum.”

Frank bir kahkaha attı, böylelikle kocaman göbeği de titredi. Frank Simpson, ismini gündüzsefası çiçeklerinden alan Morning Glory kafesinin şefi ve ortağıydı. Morning Glory, Frank'ın yaptığı burgerle meşhur olmuştu. Stace ise neredeyse hayatı boyunca burada çalışmıştı.

“Bunu daha önce de işittim,” dedi Frank mutfaktan salona çıkıp tumbul avuçlarını bankoya dayarken. Ardından Stace'e göz kırptı. “Yüz kez. Hayır, iki yüz kez.” Uzanıp Stace'in önlüğünü aldı ve geri uzattı.

“Bu kez ciddiğim ama. Artık bıktım.”

“Yoksa Walter mı canını sıktı? Bilirsin, iyi niyetlidir.”

“Boston'un en aksi adamı,” diye söylendi Stace. “Hayır, Massachusetts eyaletinin en aksi adamı...”

Frank güldü. “Sanırım bütün Birleşik Devletleri'nin.”

Bu kez Stace de güldü. “Sanırım haklısın.” Taburelerden birine tünedi ve nefesini bıraktı. “Niçin hep benim masamı seçiyor?”

“Senden hoşlanıyor.”

Walter, Morning Glory'nin müdavimiydi ama çataldan yağa kadar her şeye bir kusur bulmasına karşın neden her gün geldiğini Tanrı bilirdi. Her geldiğinde de Stace'in çalıştığı bölümdeki bir masaya oturmak konusunda ısrar ederdi. Stace adamın gününü berbat etmeyi görev edindiğini düşünüyordu. “Düşünebiliyor musun, bana güneş sisteminin en ağırkanlı garsonu olduğumu söyledi. Suyunun dümdüz olduğundan şikâyet etti...”

“Dümdüz mü,” diye sordu Frank kaşlarını kaldırarak. “Yuvarlak mı olacakmış?”

Stace bir kahkaha attı. “Bence şikâyet edecek şeyi bitti. Neyse, tamam bugün bırakmıyorum. Ama yakında birini daha işe almayacak olursan ayrılacağım, bilmiş ol. Bu artık prensip meselesi haline geldi.”

İrene doğum iznine ayrılmış iki hafta olmuştu ve o zamandan beri iki kişilik iş yapan Stace'in canı çıkmıştı. Tamam, bahşişler muhteşemdi ve paraya fazlasıyla ihtiyacı vardı ama akşam olduğunda ayakları kopuyor, sekiz durak ötedeki evine bitkin bir halde dönüyordu. Bu arada son zamanlarda evde olanlar da moralini bozuyordu.

“Gerçekten çok yoruldun tatlım,” dedi Frank gülümseyerek.

“İyiyim. Sadece Walter beni sinir etti, o kadar. Ben asıl senin için kaygılanıyorum. Senin böyle çılgınca çalıştığını görmekten nefret ediyorum.”

Frank, Stace'e parmağını salladı. “Hayır, beni tanırsın. Sorunum olsa, şikâyet ederdim.”

“Frank, sen hiç şikâyet etmezsin ki. Sadece emekli olmaktan söz edersin. Gerçekten de biraz dinlenmeye ihtiyacın var.”

Frank elini havada şöyle bir salladı. “Ben emekli olursam, meşhur Morning Glory burgerini kim yapacak?”

“Ben.”

Frank güldü. “Kusura bakma Stace ama sen peynir ızgara bile yapamazsın. Toprağı bol olsun baban da senden farksızdı. İyiydi hoştu da ızgarada berbattı.” Frank’in bakışları birden yumuşadı. “Ama bildiğim bir şey var, baban burada olsa seninle gurur duyardı.”

Stace başını çevirip babasının inşa ettiği kafeye baktı. Restoranın yazısını bile kendisi yazmıştı. İskemleleri, masaları elleriyle seçmişti. Bu kafenin her bir köşesi babasının anılarıyla doluydu. Stace babasını çok özlemişti ve sadece burada, kafenin içinde ona ve anılarına yakın olduğunu hissedirdi. Bir an babasının yanında olduğunu duyumsadı. “Teşekkür ederim Frank.”

Frank omzunu silkti. “Boş ver. Jeremy’yle işler nasıl gidiyor?”

“Uğraşıyoruz işte. Ele avuca sığmıyor.” Gerçi hiçbir deyim yeğeni Jeremy’yi tarif etmeye yetmezdi. Jeremy annesine, dünyaya, her şeye karşı öfkeliydi. Çocuğun annesinin kendisini bırakıp gitmesinin şokunu atlatacak bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı ama Stace henüz onun dört elle sarılabileceği bir şey keşfedememişti. İçini çekti. Bu konuya daha sonra kafa yoracaktı. Şimdilik fazladan bir boğazı doyuracak kadar para kazanmaya yoğunlaşmak zorundaydı. Bunun için de Morning Glory’de işlerin artmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

“Zavallı çocuk çok sıkıntı çekti,” dedi Frank. “Şayet bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemekten çekinme. Sana destek olurum.”

Stace, Frank’in elini tuttu. Adamcağız hem Jeremy hem de Stace için bir baba gibiydi. Stace’in televizyonu bozulunca kendi evinden televizyonunu getirmiş, Jeremy, Stace’le gitmeyi reddedince çocuğun okul alışverişini o yapmıştı.

Frank’in gözleri dolmuştu ama bunu göstermemek için öksürürmüş gibi yaptı. “Neyse, söz veriyorum, kapıdan ilk gireni işe alacağım,” dedi kafenin girişini işaret ederek.

“Tamam,” diyerek güldü Stace. “Gerçi iki haftadır bunu söylüyorsun ama daha hiç kimse başvurmaya bile kalkmadı. Baksana şu, ‘Eleman Aranıyor,’ ilanı toz çekmekten başka işe yaramıyor.”

Tam o sırada kafenin kapısı açıldı ve ikisi birden dönüp gelene baktılar.

Riley McKenna.

Stace’in neredeyse Walter kadar nefret ettiği bir müşteri daha varsa o da Riley’ydi. Oldukça yakışıklı bir adamdı. Tabii koyu renk saçlı mavi gözlü erkekleri beğenen kadınlar açısından bakılırsa. Ayrıca çekiciydi de. Tabii güler yüzlü ve esprili erkekleri beğenen kadınlar için. Ancak aynı zamanda bir playboydu da. Stace’in nefret ettiği bir erkek tipi varsa, o da playboylardı.

Her ne kadar Riley McKenna gülümsediğinde nefesi kesilse de... Kahretsin, adam çok yakışıklıydı. Her bakımdan Stace için yanlış biri olması ne şans-

sızlıktı.

Stace gazetelerde sık sık Riley McKenna'nın farklı kadınlarla fotoğraflarını görürdü. Ayrıca diğer kadınların ondan ağızları sulanarak bahsedişlerini işitirdi. En genç McKenna topluma yararlı, anlamlı işlerle ilgilenen ailenin geleneklerine uyan biri değildi. Riley'nin hemen hemen Boston sosyetesinin bütün patilerinde boy gösterdiğini görmek mümkündü.

Stace, Riley McKenna gibi adamlardan salgın hastalık yayıyorlarmışçasına kaçardı. Uzun zaman önce güzel bir gülüşün ve güzel birkaç sözcüğün sadece büyük kusurları gizleme işlevi gördüğünü öğrenmişti. Bereket versin, bu tür bir adamla evlenme hatasına düşmeden önce aklı başına gelmişti. Jim'i yıllardır tanıyordu ve onun karizmatik gülüşüne vurulmuştu. Stace'e pazar günü evlenme teklifinde bulunmuş, Salı günüyse kenti terk etmişti. Hem de pazartesi gecesi tanıştığı bir kızla.

Stace o alçağa uzun zaman kanmıştı, çünkü onun o güzel gülüşüne inanmak istemişti. Jim'in ihanetini atlatması bir yılını almıştı. Evet, Riley McKenna'nın gülümsemesi umurunda bile değildi. Onun gibi adamlara bir daha dönüp bakacak, aynı hatayı tekrarlayacak değildi.

Riley genellikle Stace'in baktığı bölümde bir masaya oturur ve omlet isterdi. Yanına da menüdeki düzinelerce yemekten birini seçmek yerine kendi yarattığı bir takım bileşimleri sipariş ederdi. Stace buna sinir olurdu ama Frank hiç aldırılmazdı. Riley kahvaltısını yaparken sürekli çalan telefonu da Stace'in sinirine dokunurdu. Riley'nin en son katıldığı partiyle ilgili konuşmalarını işitirdi. Adamın hayata bakışı ancak bir konfeti tanesi kadar ciddi idi.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Riley menüde flört etmenin serbest olduğu yazılıymış gibi davranırdı. Stace'e kur yapar, göz süzerdi, bir defasında da telefon numarasını istemişti. Gerçi bu tam da ondan beklenecek bir davranıştı. Karşılaştığı her kadının kendisi için deli olacağını sanıyordu. Hayatı boyunca tek bir ciddi adım atmamış bir playboydan başka ne beklenirdi? Kendisi doğru dürüst çalışmadığı gibi diğer insanların çalışmasına da saygısı yoktu.

"Nasılsın Frank," diye sordu Riley neşeli bir havada. İkisine de gülümseyerek baktıktan sonra bardaki taburelerden birine geçti.

"İyiyim, iyiyim. Ya sen?"

Riley'nin gülümsemesi bir an kaybolur gibi oldu. "Daha iyi günlerim de oldu."

"Pekâlâ, şayet kendini iyi hissetmene yardımcı olacaksa, bugün menüde elmalı turta var."

"Bugün olmaz, teşekkür ederim. Bedava tattırırsan, o başka. Bu ara paraya sıkışığım."

"Ne, sen mi," diye sordu Frank. "Dün gece sevgiline fazla mı para harcadın?"

“Onun gibi bir şey,” diye gülümsedi Riley. Bu kez gülümsemesi önceki geceyi yine uzun bacaklı bir sarışınla geçirdiğini itiraf edercesine anlamlıydı. O sırada Stace işine dönmüş, Riley McKenna’nın sözlerini iştmemeye çalışıyordu. Örtülerden birini temizlikle değiştirdikten sonra barın tezgâhını silmeye başladı. Restoran öğle yemeğine gelenlerle dolmadan önce yapılacak dünya kadar işi vardı.

“İş aramaya çıktım,” dedi Riley McKenna o sırada.

“Anladığım kadarıyla pekiyi gitmemiş.”

Riley hafifçe gülümsedi. “Çünkü vasıfları olan biri değilim.”

Stace kendi kendine hafifçe başını salladı. Neyse ki adam kendini iyi tanıyordu.

Frank güldü. “Eminim senin de yapabileceğin bir iş vardır Riley.”

“Aslına bakarsanız...” diye başladı Riley. Stace birden dönüp Riley’ye baktı. Ne söyleyeceğini merak etmişti. Ancak ona bakar bakmaz aklına gelen şey donup kalmasına yol açtı.

“Burada çalışmak için başvurabilirim diye düşünmüştüm.” Riley kapıdaki ilanı işaret etti. “Bütün yemeklerimi burada yiyorum. En azından yemek paramı çıkarırım.”

Frank şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Garson mu olmak istiyorsun? Burada?”

“Evet. Resmen başvurduğumu düşün.”

Frank, Stace’ten yana bir bakış atınca, onun dudaklarıyla, hayır, dediğini fark etti. Ellerini de olumsuz anlamda sallıyordu. Stace paniğe kapılmıştı. Frank herhalde bunu yapmazdı. Tamam, birini işe alacaktı almasına da, bu herhalde Riley McKenna olmayacaktı. Deneyimli, çalışkan, belli bir iş etiği olan bir eleman almaları gerekiyordu. “Frank...”

Frank, Stace’in hoşnutsuzluğunu yansıtan ifadesini birden komik bularak güldü. Ardından Riley’ye döndü. “Az önce Miss Stace’e kapıdan ilk girecek elaman adayımı işe alacağımı söylemiştim.”

Hayır, bunu yapamaz.

“Ve sözünün eri bir adam olarak...”

Riley McKenna’yı işe alamaz.

“Pekâlâ, Riley McKenna, işe alındın,” dedi Frank ve Riley’nin omzuna hafifçe dokundu. “Morning Glory’ye hoş geldin. Stace sana ne yapacağını gösterir.”

Stace donuk bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. Tanrım, bu bir kâbustu. Bu... Bu kadın düşkünü sorumsuz adam hayatını cehenneme çevirecekti. Bundan emindi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

RILEY büyükannesinin bir iki gün içinde onu McKenna Medya'ya geri çağıracağından emindi. Aslında rahatlıkla bir arkadaşını arayıp yardım isteye-bilirdi ama bu, zor durumda kaldığında yapabileceği tek şeyin telefonuna mü-racaat etmek olduğu anlamına gelirdi. Tabii ki garsonluk yapmak ideal bir iş değildi fakat şimdilik idare edecek ve büyükannesine sandığı kadar sorumsuz bir adam olmadığını kanıtlayacaktı. Riley restoranın masalarını doldurmuş olan müşterilere baktı. Hayatında değişiklik olmasını isteyen kendisiydi, öyle değil mi?

Riley üzerinde Morning Glory yazılı siyah iş önlüğünü giydi, eline bir si-pariş defteri, bir kalem aldı ve önüne gelen ilk masanın başına dikildi. Ancak daha ağzını bile açmadan ismi Sally ya da Sandy olan garson kız yanında bitti. “Bu masaya bakamazsın.”

“Baktım bile. Şimdi de siparişlerini alacağım,” dedi Riley tükenmez kale-mini sallayarak. Ardından da kot pantolonları ve tişörtleri toz toprak içindeki iri yarı iki inşaat işçisine döndü. “Size ne verebilirim beyler?”

İşçilerden ellili yaşlarda, saçları adamakıllı dökülmüş olanı Riley'ye *aptal mısın sen* bakışı attıktan sonra, “Menü,” dedi.

Riley o an küçük bir ayrıntıyı atladığını fark etti. Gerçi sorun değildi. Bir dahaki sefere unutmuyacaktı. Sonuç olarak garsonluk yapıyordu. Hayati bir hata falan yapmamıştı. “Pekâlâ, menüyü getirebilirim ama hemen canınız ne çekiyorsa söylerseniz mutfağa bildirir...”

Sally veya Sandy, Riley'yi masadan uzaklaştırmaya çalıştı. “Öyle kafaları-na esen şeyi isteyemezler, anlamıyor musun? Sana kaç kez söyledim.” Kız ardından müşterilere döndü. “Affedersiniz. Arkadaşım yeni. Korkarım fazla da kalamayacak. Şimdi, size menülerinizi getiriyorum.” Kız tam arkasını dönüp masadan ayrılmak üzereyken dönüp Riley'yi kolundan tuttu ve çekiştirdi.

“Hey, ne yaptığımı sanıyorsun sen?”

“Daha fazla saçmalamamı önlemeye çalışıyorum.”

Sandy / Sally bunu söylediikten sonra Riley'yi bıraktı ve menülerin üst üste dizili olduğu personel bölümüne gidip iki tane kaptı. Salona dönmeden, “Bura-da kal,” dedi Riley'ye. “Çok ciddiylim.”

Kız aceleyle masaya gitti ve müşterilere menülerini verip Riley'nin yanına döndü.

“Hey, sadece menü götürmeyi unuttum, o kadar. Sanki federal bir suç iş-lemiğim gibi davranıyorsun.”

“Bak, ayağımın altında dolaşmazsan hiç sorunum olmayacak, tamam mı?”

“Senin hayatımı kolaylaştırmak için işe alındım.”

“Ama kolaylaştırmadığın çok açık gözüküyor.”

Kız bir başka masaya bakmak için gitmeye hazırlandıysa da Riley onun kolunu tutup durdurdu. “Beni sana yardım edeyim diye işe aldılar.”

“Ama yardım etmiyorsun.”

Riley, Sandy / Sally'nin gözlerine baktı. Burada yemek yediği süre boyunca onlarca kez Riley'ye servis yapmış olan sarışın, güzel bir kızdı. Hatta onu daha yakından tanımak için birkaç kez teşebbüste bulunmuştu ma her seferinde reddetmişti. Belki de Riley'den nefret ediyordu. Neden peki?

Acaba ismini hiçbir zaman doğru düzgün öğrenemediği için olabilir miydi? Halen kızın adının Sally mi, Sandy mi olduğundan emin değildi. Kıza biraz daha değer vermediği için pişmanlık duydu. Gerçi onun da bir isimlik taşıması gerekmez miydi? Gittiği her mekândaki her garsonun ismini öğrenemezdi ki.

Neyse, kız esaslı bir sarışındı. Güzel bir bedeni ve nadiren ortaya çıkan güzel bir gülüşü vardı. İri yeşil gözlü, uzun düz saçlıydı. Saçlarını sıkı sıkı topluyordu. Diğer müşterilere gayet hoş davrandığına, hatta espri yaptığına defalarca tanık olmuştu. Ancak nedense Riley'ye bir buzdolabı gibi davranıyordu.

Riley kaç kez ona çıkmalarını teklif etmiş, flört etmeye çalışmıştı ama kız her seferinde reddetmişti. İşte şimdi Riley kendisinden hiç de hoşlanmadığı anlaşılan bu kızla iyi geçinmek zorundaydı. Normal şartlar altında kıza hiç aldırılmazdı bile. Ancak bu iş farklıydı. Bu kez sadece paraya ihtiyacı yoktu, aynı zamanda kendini kanıtlaması da gerekiyordu. Büyükannesine, kendisine ve çok anlamsız gelse de şu öfkeli garson kıza da kendini kanıtlamalıydı. “Pekâlâ, hata yaptığımı kabul ediyorum,” dedi başını sallayarak. “Farkındaysan işi öğrenmeye çalışıyorum, bu da bir miktar ayakaltında dolaşmamı gerektiriyor.”

“Fazla ayakaltında,” diye söylendi kız.

“Tamam, fazla olabilir. Ama senin yükünü hafifletmek için buradayım, tabii izin verirsen.”

Kız nefesini bıraktı. “Tanrım, seninle ne yapacağım ben?”

“Bana öğret.” Riley ellerini kaldırdı. “Lütfen.”

“Sadece burada kal. Salonunda dolaştığında işimi zorlaştırıyorsun.”

“Ama neden? Sence bir siparişi yazıp Frank'e bildiremez miyim?”

Kız başını iki yana salladı. “Dürüst olmam gerekirse hayır.”

“Neden peki?”

“Çünkü manikürlü tırnakları ve bin dolarlık saç kesimiyle sipariş vermeye alışık bir adam sipariş alamaz.”

Riley birden yüzüne tokat yemiş gibi irkildi. İnsanlar onu böyle mi görüyordu? İnsanların gözünde işe yaramaz, beş para etmez bir playboy muydu? Tanrım, şayet imajı buysa insanları suçlayabilir miydi? Bugüne dek dişe doku-

nur ne yapmıştı ki? Hayır, bunu değiştirmek zorundaydı. “Frank beni belli bir beklentiyle işe aldı.”

“Çünkü kapıdan ilk gireni işe alacağına dair bana söz vermişti. Bir maymun gelse, onu da işe alırdı.”

“Öyle mi?”

Kız içini çekti. “Bu çok mu umurunda? Derdinin sadece dalga geçmek olduğunu ikimiz de biliyoruz.” O sırada kapının üzerindeki çingırağın sesini işitip dönüp baktılar. İki müşteri daha gelmişti. Kız iki menü kaptı ve acele etmeden önce Riley’ye döndü. “Bak, senin halka inme projenin bir parçası olmak istemiyorum.”

“Ben...”

Kız söyleyeceğini söylemiş fırlayıp gitmişti. Riley kızın otuz saniye içinde yeni gelenleri masalarına yerleştirip ellerine menülerini verdiğini fark etti. Ardından inşaat işçilerinin siparişlerini aldı. Sonra da mutfak penceresinin önüne geldi, sipariş kâğıdını yırtıp pencereden kaydırıp ve Riley’nin anlamadığı, “İki orta, ...” gibi bir şeyler söyleyerek mutfağa seslendi.

Frank de anlaşılmaz bir iki laf etti ve Sandy ya da Sally mutfağa girdi.

Riley oldukça etkilenmişti. Kız adeta bir ateş parçasıydı. İncecik bedeniyle restoranın içinde öyle bir koşturuyor, her şeye öylesine beceriyle yetişiyordu ki, o atkuyruğu saçları sürekli sağa sola sallanır haldeydi. Riley onun arı gibi çalışmasını izlerken garsonluğun düşündüğü kadar basit bir iş olmayabileceğini düşündü. Çoğu zaman buraya kahvaltı yapmak veya öğle yemeği yemek için geldiğinde kızın yalnız başına çalıştığını hatırladı.

Belli ki burada çalışmak hiç de kolay değildi, çünkü geçmişte pek çok kez kapıda elaman arandığına dair ilan asıldığını görürdü. Ardından da değişik garsonların birkaç hafta çalıştığına şahit olurdu. Sonra da o garsonlar ortadan kaybolurlardı. Değişmeyen tek garson adı Sally midir Sandy midir her neyse artık, bu kızdı.

“Hey ahbap, orada öylece dikilecek misin?”

Riley eğilip menülerden birine baktı. Daha önce defalarca eline menü verilmişti ama doğrusu incelemek aklına bile gelmemişti. Ne canı istiyorsa sipariş etmiş, şayet menülerinde yoksa söylerler diye düşünmüştü. Galiba menüde ne olup olmadığını incelese iyi olurdu. Şu kız olur da kendisini imtihan etmeye falan kalkardı.

“Ahbap!”

Tanrım, Frank küçücük kafede ne kadar da farklı çeşit sunuyordu. Riley buraya sırf metrodan çıkıp McKenna Medya’ya giderken yolunun üzerinde olduğu için gelmeye başlamıştı. Sonra da Morning Glory’nin o güne dek içtiği en iyi kahveyi yaptığını fark etmişti. Anlaşılan sadece kahvaltı ve öğle yemeği veriyorlardı, akşam yemeğine dair bir şey yoktu. Sadece yarım gün çalışmak

kulağa iyi geliyordu. Böylelikle akşamları boş olurdu.

Gerçi eskiden olduğu gibi akşamlarını barda geçirme fikri hiç de heyecan vermiyordu. Belki de bir yıl daha yaşlandığı için olabilirdi. Ya da büyükannesinin yaşattığı şok yüzündendi. Artık nedeni her neyse... Riley'nin emin olduğu tek bir şey vardı.

Artık günlerinin daha anlamlı geçmesini istiyordu.

“Hey, kuş beyinli!”

Riley birden düşüncelerinden sıyrıldı ve sesin geldiği tarafa baktı. İnşaat işçileri mi seslenmişti?

“Bayım, ona bu şekilde hitap edemezsiniz,” dedi Riley, garson kızı kast ederek.

“Ona mı? Senden söz ediyordum sersem,” dedi ellili yaşlarında olanı. “İki kahve istiyoruz. Kahve nedir biliyorsun, değil mi? Hani fincanda, sıcak servis edilir.”

“Kahvenin ne olduğunu elbette biliyorum.”

“Güzel. O zaman getir. *Hemen!*”

Tanrım, iki Neandertal emretti diye koşturacak hali yoktu. Riley kollarını bağlayıp omzunu dikleştirdi. Bir an kahve potunu adamın başından aşağı dökmeyi aklından geçirdiyse de vazgeçti. “Lütfen, demedikçe getirmeyeceğim.”

Adamın yüzü birden kızardı ve masaya yumruğunu vurdu. Tam kalkmaya davranıyordu ki, Sally ya da Sandy elinde iki fincan, bir kahve potuyla yanından jet gibi geçti. Fincanları masaya yerleştirip bir damla bile dökmeden ağızlarına kadar doldurdu. “Ona aldırmayın. O tam olarak bir garson sayılmaz.”

“Ne öyleyse,” diye sordu diğer adam.

“Siz söylemiştiniz ya. Neydi? Ah, kuş beyinli.” Adamlar kakhahalarla güldüler. Sandy ya da Sally'e teşekkür ettiler ve ardından kendi aralarında sohbet etmeye başladılar.

Riley olduğu yerde kalmıştı. Kızın en çatık kaşlı müşterileri bile güldürme yeteneği oldukça etkileyiciydi. Riley bunu daha önce de ilginç bulmuştu.

O sırada kız geri döndü. Riley'yi yakasından tuttuğu gibi bankonun en uzak köşesine çekti. Riley bir an kızın ufak tefek bedenine karşın epeyce güçlü olduğunu düşündü.

“Hey, ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Ortadan yok olmamı sağlamaya çalışıyorum.”

“Baksana, benden ne diye bu kadar nefret ediyorsun sen?”

“Nefret falan etmiyorum. Sadece kızıyorum. Arada fark var.”

Riley ağzını açıp bir şey söylemeye hazırlandı ama kız elini kaldırıp onu durdurdu. “Dinle beni, bütün gün senin hatalarından söz etmek isterdim ama ne yazık ki...”

“Benim hatam falan yok,” dedi Riley gülümseyerek. “Tamam, belki bir ha-

tam vardır.”

“Hiç zamanım yok, çünkü her an öğle yemeğine gelenlerin hücumuna uğrayacağız. Çalışmak zorundayım.”

“Ben de öyle. Tabii çalışmama izin verirsen.”

“Niçin anlamak istemiyorsun? Sen bu işi kıvıramazsın.”

“Bırak da yapabileceğimi göstereyim,” dedi Riley kıza bir adım yaklaşarak. “Bak, senin çalışmanı izledim. Bana sorarsan çok sıkı çalışıyorsun.”

“Bu iş öyle çalışmayı gerektiriyor.”

“Yardım edilmesine müsaade edersen, o kadar sıkı çalışman gerekmez. Ama etmiyorsun. Seni burada başka garsonlar çalışırken de izledim. Kimseye doğru dürüst izin vermiyorsun. Oysa yardım edebileceğimi biliyorsun.”

Sally ya da Sandy tuttuğu nefesini bıraktı. Riley kızın o nefesinin söylemediği neyi temsil ettiğini anlamaya çalıştı. Acaba o narin omuzlarında nasıl bir yük taşıyordu? “Ben kendi başıma çalıştığımda daha rahat hissediyorum.”

“Yardım istemek seni zayıf göstermez. Daha akıllı görünürsün.”

“Peki, *senden* yardım istemek nasıl görünmeme neden olur?”

“Çok zeki,” dedi Riley gülümseyerek.

Kız uzun uzun Riley’nin yüzüne baktı. “Pekâlâ, galiba yardım etmene izin versem iyi olacak. Ama benim ayağımın altında dolaşıp işimi zorlaştırma. Ayrıca müşterilerle ya da benimle flört etmeye de kalkma. Başını önüne eğ ve çalış.” Sally ya da Sandy bunları söyledikten sonra Riley’yi süzdü. “İşleri berbat etmeye kalkarsan bu bana yansır ve böyle bir şey olduğu takdirde düzeltecek zamanım yok. Anlıyor musun?”

“Evet, efendim,” dedi Riley, selam verirmiş gibi yaparak.

Kız kaşlarını çattı. “Bana da efendim deme.”

Riley kıza doğru eğildi. “Ne diyeyim peki?”

“Stace demen kâfi.”

Stace mi? Riley kızın ismini sevmişti. Kısa, ona uyan bir isimdi.

“Sen de bana Riley diyebilirsin,” dedi Riley, Stace’e elini uzatırken. “Kuş beyinlidense bunu tercih ederim.”

Riley McKenna. Adam kesinlikle onu çileden çıkarmakla görevlendirilmişti. Stace öğle yemeği servisi boyunca onunla uğraşmak zorunda kalmış ve işini doğru dürüst yapamamıştı. Tanrım, adam gibi sipariş alamıyor, menüyü hatırlayamıyor, neyin nerede olduğunu bilmiyordu. Tam beş kez siparişleri yanlış masaya götürmüştü.

Elbette Riley McKenna’nın bir kaplumbağa hızıyla hareket ettiğinden söz etmeye bile hacet yoktu. Bir de utanmadan yardım etmesine izin vermesini istemişti. Stace kabul ettiğine bin pişman olmuştu.